

Capitolul 1

— Hai acum, Jeleu! Te rog!

— Bine, zic, dar fiți atenți la ușa să nu vină domnul Lenck.

Kayma, prietena mea, aleargă spre ușa deschisă de la clasă și scoate capul pe coridor.

— Nici urmă, spune ea. Repede!

Trag adânc aer în piept și mă îndrept, foarte bătoasă. Prietenele mele încep să chicotească, pentru că știu ce urmează, și un val de curiozitate se împrăștie și în restul clasei. Colegii mei se opresc în mijlocul conversațiilor, ca să se întoarcă spre mine și să privească, iar ochii li se aprind când mă văd stând ridicată, în dreptul scaunului. Toată lumea știe de ce sunt în stare.

Mă îndrept chitită, cu băgare de seamă, spre catedra din fața clasei și mă ridic pe vârfuri. Apoi mă răsucesc, îmi rotesc privirea prin clasă și îmi trag ușor nasul. Urmează altă serie de chicoteli. Întorc capul spre dreapta și rostesc, cu o voce pe cât de nazală reușesc să mi-o prefac:

— Marshall, nu știu *ce* crezi tu că faci!

Toată clasa, inclusiv Marshall, se prăpădește de râs.

— Îți pierzi singur timpul, adaug, încruntându-mă sobru la el.

Râsetele răsună din nou. Marshall hohotește atât de tare, încât se îndoiaie de burtă peste bancă.

Îmi dau ochii peste cap și-mi ridic privirea spre tavanul casetat și luminile lui lungi, dreptunghiulare, declarând:

— Uneori nici nu știu *de ce*-mi mai bat capul.

Chicotelile amuțesc brusc, iar eu știu ce înseamnă asta.

În spatele meu răsună o voce nazală:

— Angelica Waters, nu știu *ce* crezi tu că faci!

Glasul este al domnului Lenck, învățătorul nostru, iar tonul și inflexiunile lui sunt aproape exact cum le-am imitat eu.

Mă întorc și îi zâmbesc larg.

— Ah, bună ziua, domnule Lenck! Ați avut un prânz tihnit?

Domnul Lenck ridică privirea spre tavan și își dă ochii peste cap, la fel cum am făcut-o și eu cu doar o clipă în urmă, oftează și zice:

— Ție, Angelica, lucrurile pe o ureche îți intră și pe alta îți ies, nu-i așa?

— Îmi cer scuze, domnule Lenck! zic. Este un compliment, de fapt.

— Să îți imiți învățătorul înseamnă că îi faci un *compliment*? repetă domnul Lenck, ridicând din sprâncene.

— Sunteți atât de expresiv, explic eu. Și aveți niște replici memorabile.

Domnului Lenck îi tremură colțurile buzelor. Profesorii nu pot să rămână niciodată supărați pe mine pentru prea mult timp. Ce fac eu nu-i tocmai o *obraznicie*. E amuzant. Până și

domnului Lenck îi vine greu să nu izbucnească în râs când îl imită pe domnul Harding, îngrijitorul. Acum, nu spune decât:

— Stai jos!

Învățătorul pune mâna pe catalog, iar eu iau loc lângă prietenele mele cele mai bune: Kayma și Sanvi. Kayma, cu cozile ei lungi alunecându-i în față, îmi arată semnul victoriei. Sanvi îmi zâmbește, plină de admirație și îngrozită totodată. Ochii ei căprui devin uriași ori de câte ori fac ceva riscant. Dintre noi trei, Sanvi este fata bună, cea care strânge întotdeauna puncte pentru clasă. Familia ei este destul de strictă, așa că ea face întotdeauna ceea ce i se cere.

După ce se strigă catalogul, mergem în sala mare, pentru adunare. Mă aștept să mă plictisesc, dar doamna Belize, directoarea, are de făcut un anunț:

— După cum cei mai mulți dintre voi știți deja, la sfârșitul fiecărui semestru de vară organizăm un concurs de talente.

Directoarea face o pauză teatrală, apoi își scutură mâinile în ritm de jazz și spune:

— K Factor!

Printre copiii care stau turcește pe podea, înghesuiți, se răspândește un freamăt entuziast. K vine de la Kingswood, numele școlii noastre. Oricine se poate înscrie la concurs, iar, dacă ieși câștigător, numele îți este gravat pe trofeul K Factor, care este așezat în vitrina de lângă biroul directoarei.

Eu m-am înscris în fiecare an, dar n-am câștigat niciodată. Anul trecut am făcut o scenetă amuzantă cu Kayma și Sanvi și am ieșit pe locul trei. Dar în ultimul timp am devenit din ce în ce mai bună la imitații și toată lumea le adoră. Țasta ar putea fi anul meu!

Doamna Belize continuă:

— Adunarea din această dimineață este dedicată artiștilor faimoși și lucrurilor pe care le-au făcut aceștia. Și în plus... sunt cu toții copii!

Ecranul pentru proiecții coboară și directoarea începe să ne arate videoclipuri realizate de copii din întreaga lume care fac lucruri extraordinare: cântă la pian cu degetele de la picioare, se dau peste cap de douăzeci de ori la rând, construiesc un turn din patruzeci și trei de tuburi de mentosane și așa mai departe.

— Ei bine, spune doamna Belize după ce se încheie prezentarea, nu zic că trebuie să apară noul Mozart la Kingswood. Sau noul Harry Potter. Da, Angelica?

Ridicasem mâna.

— Doamnă Belize, mă adresez eu îngăduitoare, știți că Harry Potter nu este real, nu-i așa?

Întreaga școală izbucnește în râs, iar mie sunetul acesta îmi face inima să palpate.

— Nu este real? se preface uimită doamna Belize, apoi vocea îi capătă un alt ton. Mulțumesc, Angelica, mă bazam pe tine să scoți în evidență acest lucru. Mă refeream, desigur, la faptul că poate vreunul dintre voi este capabil să facă trucuri magice, sau să... *da*, Angelica?

— Este permis zborul pe mătură în școală? întreb politico.

— Dacă ești în stare să scoți așa ceva la capăt, Angelica, vom fi cu toții extrem de impresionati! comentează doamna Belize sec. Și acum: audițiile nu se vor deschide decât peste câteva săptămâni, dar știu că unora dintre voi le place să își pregătească numerele din timp. Poate că trebuie să scrieți scenariul, să faceți repetiții sau să vă găsiți timp liber în afara școlii pentru a putea exersa alături de prieteni. De asemenea, ca de obicei, vom avea un invitat special în juriu, la finală!

Ea face anunțul să pară foarte incitant, dar știm cu toții că invitatul special este de obicei fata ei, Julie, care a jucat pe vremuri în serialul *EastEnders*. În timp ce părăsim sala se presupune că nu ar trebui să vorbim, dar toată lumea șușotește.

— Tu *trebuie* să-ți pui în scenă parodiile, îmi șoptește Kayma. Pe domnul Harding neapărat. Și pe domnul Lenck.

Sanvi șoptește în spatele nostru:

— Chiar credeți că-i o idee bună? Adică, nu credeți că se vor simți ofențați dacă Jeleu îi va imita?

— Bineînțeles că nu! zice Kayma, făcând un gest expeditiv cu mâna. Și dacă se vor simți, cui îi pasă? La sfârșitul semestrului ăstuia plecăm!

Sanvi tace îngrozită.

— Problema e, spune Kayma pe un ton neutru, în timp ce avansăm pe coridor, ce vom face *noi*? Eu și Sanvi?

— Nu putem prezenta o scenetă comică fără Jeleu, intervine Sanvi. Nu suntem destul de amuzante.

— Vorbește în numele tău, i-o întoarce Kayma. Eu sunt *extrem* de amuzantă, chiar sunt!

Râd.

— V-ajut eu să găsiți ceva. Avem o groază de timp la dispoziție.

— Poate că ar fi o idee să mă transform într-un magician care o taie pe Sanvi pe din două, mormăie Kayma când intrăm în clasă.

În timp ce ne pregătim pentru lecțiile de după-amiază, mă simt cuprinsă de frenezie. Ador să dau reprezentații. Și acum am ocazia de a face lucrul la care mă pricep cel mai bine – lucrul pe care toată lumea îl îndrăgește la mine – pe scenă, în fața unui public! *Abia* aștept.

Capitolul 2

— Hei, Jeleu! Așteaptă!

Will Matsunaga mă prinde din urmă pe terenul de joacă, după ore. Băiatul ăsta are păr roșcovan, tuns scurt, și pistrui care se înmulțesc dacă stă prea mult în bătaia soarelui.

— Am auzit că vei participa cu parodii la K Factor. Am un sfat pentru tine.

Will le aruncă o privire, cu coada ochiului, celor doi tovarăși care îl urmează.

— Ce anume? întreb.

— Ar trebui să imiți o morsă, zice el, și tovarășii lui încep să chicotească.

— O morsă, repet eu.

Simt un fior și îmi tremură ușor mâinile. Morsele sunt mari și grase. Îmi cobor privirea: sunt mai lată în talie decât oricare dintre celelalte fete din clasă. Will și prietenii lui râd acum pe față și așteaptă să vadă ce voi face.

Ideea e că, atunci când oamenii îți spun lucruri care te dor, ai de ales cum să le răspunzi. Prima Opțiune este cea mai evidentă: spune-le că ceea ce au zis te-a rănit și cere-le să îți ofere scuze.

Eu nu apelez niciodată la Prima Opțiune.

Opțiunea a Doua: râzi.

Îmi vâr degetele arătătoare în colțurile gurii, imitând niște colți, îmi umflu obrazii și îmi vâr capul între umeri, ascunzându-mi gâtul. Apoi dau drumul unui soi de hârâit gutural și zgomotos.

Lui Will i se luminează chipul de încântare.

— Hei, ți-a ieșit foarte bine! Chiar arăți ca o morsă! Să incluzi asta în numărul pe care-o să-l faci!

Băiatul și prietenii lui o rup la fugă, râzând – dar acum râd *cu* mine, nu *de* mine.

De aceea aleg întotdeauna Opțiunea a Doua.

O iau spre casă. Mama a început să mă lase să merg singură la școală anul acesta, acum că am 11 ani. Drumul mă poartă pe trei străzi principale, în josul unei mici alei de printre case și în lungul unui colț de parc. Încetinesc când ajung în dreptul parcului. Cei mai mulți oameni fac asta, am băgat de seamă. Atunci când străbat trotuare cenușii, însemnate cu rămășițe străvechi de gumă, se grăbesc, nerăbdători să treacă de ele. Când ajung pe un drum mărginit de iarbă și ronduri de flori, încetinesc.

Dacă vrei să imiți ceva, trebuie să fii un bun observator. Îmi place să observ oamenii, sunt cu toții materiale bune de studiu.

Parcurg în grabă restul drumului, cotind la stânga în capătul parcului, pe alea care duce la blocul nostru mic, îndesat și urât. Locuim la primul etaj, așa că nu avem grădină. Intru pe ușa din față și alerg în sus pe scări, sărind câte două trepte odată. Ușa

noastră este albă și i-ar prinde bine un strat nou de vopsea, la fel ca majorității apartamentelor din acest bloc. Folosesc cea de-a doua cheie de la breloc pentru a deschide și o salut pe mama:

— Bună!

Lucrează în dormitorul ei, la un birou mic. Mama are o afacere cu produse cosmetice: vinde rimel și farduri. Asta înseamnă că în apartamentul nostru sunt o GRĂMADĂ de farduri.

— Hei! îmi răspunde ea. Ești bine? Termin de plasat o comandă și apoi vin la un ceai.

— Nu-ți face griji!

Dormitorul meu este intim, adică mic, deși nu mă deranjează, pentru că este suficient de mare pentru mine (chiar dacă, oricine poate spune asta, eu nu sunt deloc mică). Tapetul este floral, dar nu țipător. A început să se scorojească ușor într-un colț – din cauza umezelii, zice mama – așa că am pus dulapul acolo, ca să-l ascundem. Dau drumul ghiozdanului pe podea, îmi arunc pantofii și sar în pat. Îmi place la școală. Îmi plac prietenii mei și îmi place să fac lumea să râdă, însă, cumva, la sfârșitul zilei mă simt întotdeauna obosită.

Mă întind în pat și mă holbez la tavan. A fost o zi foarte bună, îmi spun. L-am imitat pe domnul Lenck și am făcut întreaga clasă să râdă, a fost anunțat K Factor... Kayma și Sanvi au fost grozave, ca de obicei.

Dar... dar...

Morsă. Batjocura îmi răsună în minte și, chiar dacă a fost doar un moment dintr-o zi bună, mi se pare că a stricat totul. A durut. Întotdeauna doare. Și, oricât de mult mi-aș spune că nu contează, că nu mă deranjează... mă deranjează. Mă deranjează mult.

Mă întind după perna de sub patul meu, pentru că am un ritual pentru astfel de momente: momentele în care simt că în mine trăiesc două persoane, și cealaltă Jeleu, cealaltă eu, urlă de frustrare.

Sub pernă se află carnețelul meu special. Are copertă roz, cu model de scoici, pe care scrie: „ÎN TIMPUL LIBER SUNT SIRENĂ”. Mama mi l-a cumpărat de Crăciun. Arată ca o chestie tipică pentru fete, exact genul despre care lumea presupune că-mi place. Este un camuflaj bun, pentru că toți cred că desenez inimioare și unicorni, așa că mama nu s-a deranjat niciodată să îl răsfoiască. Dacă ar face-o, ar fi șocată.

Dau la o pagină goală și mă întind după pixul meu (roz sclipicios, care se asortează perfect). Apoi scriu:

Morsa

Un mamifer mare cu aripioare

Țălăgios, vioi

Care se leagănă de colo-colo

Comic în pielea lui groasă

Cu osânza împunsă

De așchiile ascuțite

ale insultelor

Aruncate de foci suple

în uniformă

Aud podeaua din camera mamei trosnind și abia am timp să-mi vâr carnetul sub pernă înainte ca ea să-și facă apariția în cadrul ușii.

— Hei! zice mama zâmbind. Cum merg lucrurile?

Îi zâmbesc și eu veselă.

— Bine!